

Zářící srdce

ročník 2017
postní doba
hospic Nablízku

Občasník ze života římskokatolické farnosti v Lysé nad Labem

Moji milí, opět jsem byl požádán, abych napsal pár vět v úvodu tematického zpravodaje, rád tak činím. Tyto řádky píšu ráno popeleční středy, která je bránou do doby postní.

O popeleční středě anebo první neděli postní jsme označeni posvěceným popelem na znamení toho, že chceme naplňovat Ježíšovu výzvu k obrácení, kterou vyhlásil před začátkem svého veřejného působení. Bez opravdového ducha pokání a obrácení by nebylo možné udržovat vztah s Kristem a záhy by nás ovládl hřích. Výsledkem naší snahy ztotožnit se s Kristem bude přijetí jeho výzvy trpět spolu s ním. Postní doba nás připravuje ke kontemplaci Ježíšova utrpení a smrti.

Během ní můžeme zejména v páteční dny – neboť právě ony nám zvláště připomínají Velký pátek, kdy Kristus dovršil vykoupení – rozjímat nad událostmi, jež jsou zahrnuty v tradičním úkonu zbožnosti, totiž v křížové cestě. Křížová cesta je opravdu silná a plodná pobožnost! Kéž si zvykne procházet těchto čtrnáct zastavení utrpení a smrti našeho Pána každý pátek. Je to ujištění, že nám dodá sílu po celý týden. Při tomto úkonu zbožnosti můžeme uvažovat nad nejsvětějším lidstvím Krista, který se nám ukazuje jako člověk trpící v těle, avšak neztrácející Boží majestát. Doprovázíme-li Ježíše na jeho křížové cestě, můžeme znovu prožívat ony nejdůležitější okamžiky vykoupení světa a kontemplotvat Ježíše odsouzeného na smrt ve chvíli, kdy na sebe bere svůj kříž a vydává se na cestu, po níž máme kráčet také my. Každý Ježíšův pád pod tíhou kříže v nás musí vzbuzovat zděšení, neboť Boha nezmáhá nic než naše viny – hříchy všech lidí. Toto vědomí probouzí v našem srdci touhu po obrácení: Kříž zraňuje, drásá svou tíhou Pánova ramena... Jeho vyčerpané tělo již pod obrovským křížem vrávorá. Ježíš padl, abychom se my zvedli, a to jednou pro vždycky. Pohled na Ježíšovo utrpení a dobrovolné umrtvování, které konáme s touhou po účasti na vykupitelském úsilí Kristově, v nás i během této postní doby posílí ducha apoštolátu. On obětoval svůj život, aby přiblížil lidi k Bohu.

Každoročně prožíváme postní dobu jako příhodný čas pro vystoupení až na posvátnou horu Velikonoc. Tento čas by měl být naplňován jak skutkem pokání, tak i almužnou a dalšími prokazováními dobré vůle.

Letos se přišlo na originální nápad, pomoci hospicovému dílu, které už vykonává svou službu v našem městě a okolí. Nyní se můžete dočíst o záměrech, které se rozvíjejí, a konkrétně uskutečňují, tím je naplňováno ono křesťanské Caritas – skutek lásky. Věřím, že ani my v našem společenství nezůstaneme chladní, a pomůžeme, konečně tak jak pomáháme i na dalších polích služby potřebným.

Ještě jednou vám ze srdce přeji požehnaný čas postu, kéž opět povyroste v duchovním životě

Váš otec Pavel

Domácí hospic Nablízku

Před rokem, konkrétně 1. března 2016, získal domácí hospic Nablízku registraci. V létě 2016 přijal prvního klienta. Od té doby s jeho pomocí odešlo na věčnost už devět lidí.

Jak vlastně v současné době Nablízku funguje, s čím se potýká, co potřebuje a můžeme každý z nás nějak pomoci? Dočtete se na následujících řádcích.

Rozhovor se zdravotní sestrou Markétou Vaněčkovou

Jako zdravotní sestra začala loni v létě jezdit za umírajícími klienty hospice Nablízku. Svou práci vnímá jako poslání. Už od dětství toužila starat se o těžce nemocné a umírající. Teď teprve, při čtyřech malých dětech, začala své poslání naplňovat. Ona sama říká, že by ji nenapadlo, že tak brzy začne pracovat. Možná to ani nechtěla. Ale Bůh jí ukázal, že právě tady je její místo. A při péči o umírající ji o tom neustále ujišťuje.

Jako zdravotní sestra jezdíš za umírajícími do jejich rodin. Ze začátku tě neznají, jsou v těžké situaci, možná mají strach. Jak Tě vlastně přijímají? Jak takový kontakt vlastně probíhá?

Je pravda, že lidé, kteří se na nás obrátí, bývají vystaveni velkému stresu ze situace, ve které se ocitli. Po prvním (většinou telefonickém) kontaktu naplánujeme návštěvu v rodině nemocného, na kterou přijíždí naše paní doktorka spolu s jednou nebo dvěma sestrami. Zatímco paní doktorka vyšetřuje nemocného, my se věnujeme jeho blízkým a mluvíme o tom, jaká mají očekávání a přání, ujišťujeme se o tom, že nemocný zná prognózu své nemoci a že rodina je odhodlána starat se o něj dnem i nocí, protože hlavní tíha péče o nemocného je na nich. My je naopak ujistíme, že jsme připraveni být jim za všech okolností nablízku radou i praktickou pomocí. V praxi to znamená, že držíme nepřetržitou telefonickou pohotovost a v případě potřeby kdykoliv přijedeme. Nabídneme jim zapůjčení pomůcek, např. polohovacího lůžka, kyslíkového přístroje apod. Snažíme se rodinu povzbudit v jejich odhodlání umožnit jejich drahému odchod z tohoto světa v rodinném kruhu, dodat jim odvalu, že to spolu zvládneme. Pak se seznámíme s nemocným a podle jeho stavu také jeho ujistíme, že mu budeme nablízku a ze všech sil se vynasnažíme, aby čas, který má, mohl prožít co nejlépe, bez velkých bolestí, mezi svými blízkými, doma... Paní doktorka mezitím promluví s rodinou nemocného a společně doladíme i formální stránku naší služby. Zpravidla při této první návštěvě roztaje případná počáteční nedůvěra a i strachu trochu ubude...

Jak jsou ti lidé staří, jaké mají nemoci, jaké výkony u nich děláš?

Donedávna jsme měli v péči spíše starší klienty, kolem 70–80 let, ale právě v současné době naši službu vyhledaly dvě rodiny, jejichž nemocní jsou mnohem mladší – kolem 40 let. Nejčastější (v našem případě jedinou) diagnózou v hospicové péči je terminální, neléčitelné stadium zhoubného nádoru. U našich klientů pod vedením naší lékařky aplikujeme léky tišící bolest, léky proti dušnosti a dalším nepříjemným příznakům, v případě potřeby provádíme převazy ran, pomáháme pečujícím provádět hygienickou péči. Pokud je nemocný již upoután na lůžko, učíme pečující, jak nemocného polohovat, aby se mu nevytvořily proleženiny. Jsme rodině i nemocnému člověku k dispozici, aby se mohli

vypovídat, ulevit si ve svých starostech a trápeních, dáváme jim svůj čas, což je výkon neměřitelný, ale často velmi žádaný a potřebný.

Co nejvíc potřebují ti umírající, co potřebuje jejich rodina?

Nemocní nejvíce potřebují, aby netrpěli nesnesitelnou bolestí, dušností a jinými fyzickými obtížemi. Právě tak ale také potřebují psychickou podporu a blízkost svých drahých, vědomí, že jsou milováni, že nebudou opuštěni. Ti, kteří je doprovázejí, potřebují vědomí, že na to nejsou sami, že to mohou zvládnout, že je tu někdo, kdo je v tom podpoří, na koho se mohou kdykoliv obrátit. Všichni pak potřebují naději, která přesahuje obzor tohoto života, i když to mnozí z nich nejsou schopni takto pojmenovat.

Klienti mohou zavolat kdykoliv, ve dne, v noci, podle potřeby – jak často jsou ty návštěvy naplánované dopředu a z jaké části jsou neplánované?

Ano, na telefonu jsme nepřetržitě. V případě potřeby buď situaci posoudíme sami a poradíme po telefonu nebo kontaktujeme paní doktorku a domluvíme se s ní na potřebném postupu nebo sedneme do auta a v co nejkratší době přijedeme, abychom mohli přímo pomoci na místě. Obvyklé ale je, že pokud má pacient nastavenou např. analgetickou léčbu nebo je potřeba pravidelně rodině pomáhat či jsou nějaké plánovatelné výkony, přijíždíme v domluvený čas nejčastěji jednou denně. K těm neplánovaným výjezdům patří situace, kdy nemocný zemře. V tom případě vyjíždíme ihned podpořit jeho blízké, pomoci jim zařídit potřebné formality, obléknout zemřelého a umožnit rodině, aby se s ním důstojně rozloučila.

Už jsi měla nějaký noční výjezd?

V noci jsme vyjížděli několikrát, nejčastěji při úmrtí nemocného. V takové situaci se snažíme jet dvě sestry. Je to lepší jak z důvodu lepší psychické podpory pro truchlící pozůstalé tak z důvodu větší fyzické náročnosti péče o zemřelého. Taková návštěva trvá kolem dvou hodin plus čas na cestu tam a zpět.

Občas prostě musíš všeho nechat a jet, máš čtyři malé děti – jak to kloubíš s rodinou?

Mám v tomto ohledu velkou výhodu v tom, že mám skvělého manžela (pracujícího z domova) a také neméně skvělé rodiče, kteří bydlí s námi v jednom domě. Manžel i rodiče mě v mé službě podporují a obětavě přejímají péči o děti, když musím náhle odjet. Boží prozřetelnost má v tom načasování také velkou roli, většina neplánovaných výjezdů se totiž odehrála v noci, kdy mě doma nikdo zas tak moc nepotřebuje. Plánované návštěvy se pokud možno snažím nasměrovat do dopoledních hodin, kdy jsou alespoň ty starší ve škole a školce.

Od té doby, co pracuješ pro Nablízku, kolik jsi viděla lidí zemřít, a jak to na Tebe působí? Není snadné při práci vidět lidi odcházet, vidět smutek blízkých. Co Ti pomáhá to ustát?

Za těch několik měsíců jsme delší či kratší čas doprovázely na práh věčnosti devět lidí. U šesti z nich jsem byla buď přímo v okamžiku jejich smrti nebo krátce po něm. Hospicová péče se smrtí počítat musí. Rozdíl proti jiným oblastem medicíny, ve kterých jsem měla

možnost pracovat, je v tom, že tady smrt není chápána jako prohra, ale jako završení života, a umírání, oproštěné od silných bolestí a opuštěnosti, je důstojná cesta k němu. To samozřejmě nezabavuje bolesti z odchodu milovaných, na které také přijímám svou účast. Ale to, co převažuje, když někdo z našich klientů pokojně zemře, je pocit úlevy z dobře splněného úkolu. I pečující příbuzní často uprostřed bolesti vyjadřují tento pocit. A právem. Snažím se je v tom utvrdit. Protože jsou to oni, kdo svému blízkému umožnili prožít poslední dny na tomto světě doma. Udělali pro něj to nejvíc co mohli. My jsme jim jen pomohli, aby to zvládli. Samozřejmě je mnohem snadnější uchovat si tento postoj pokud jsem svědkem umírání člověka, jehož život byl dostatečně dlouhý. Ještě nevím, jak budu zvládat doprovázení mladých lidí, jejichž odchod těžce poznamená jejich rodiny, děti. Cítím, že víra je tím podstatným zdrojem naděje. Víra v Pána života i smrti, víra v Toho, který smrt překonal a který i pro nás otevřel nebe. Víra v Toho, který člověka neopouští ani v bolestech, zármutku a který může dát smysl i všemu tomu lidsky nepochopitelnému a těžkému, co život také přináší. Tuto víru chci mít v srdci natolik, abych ji mohla i pravdivě sdílet s těmi, ke kterým ve své službě přicházím.

Momenty, které nás ujišťují, že naše služba má smysl

S činností domácího hospice se jeho zakladatelky pokouší postupně seznamovat lidi, žijící v Lysé a okolí. Pořádají různé přednášky, setkání, benefiční akce, koncerty a také kontaktují lékaře v našem regionu. Ovšem není to vždy snadné, protože v této oblasti panuje mnoho předsudků. Naštěstí právě díky pozůstalým, kteří udělali s činností hospice dobrou zkušenost, se šíří dobré zprávy dál – a s rostoucím počtem doprovázených klientů stoupá i poptávka po této službě. Přinášíme příběh jednoho z nich.

Koncem léta se na nás obrátila paní Lucie s prosbou, jestli bychom jí mohli pomoci s péčí o jejího tatínka, který se právě dověděl, že má rakovinu v terminálním stadiu, ačkoliv až dosud žil aktivně a bez jakýchkoliv větších obtíží. O své vážné nemoci neměl ani tušení. Prognóza byla velmi zlá – lékaři odhadovali, že mu zbývá pár týdnů až měsíců života. Ano, byl to „náš“ klient. Potíž byla v tom, že dcera, která si ho vzala k sobě domů, bydlí více než 40 km od Lysé, tedy za hranicí naší maximální dojezdové vzdálenosti. Tou je okruh 30 km od Lysé. Museli jsme se rozhodnout – vzít na sebe riziko, že budeme muset možná mnohokrát překonávat tuto vzdálenost, která je značnou zátěží časovou i finanční, nebo ho odmítnout s vědomím, že ani jiný mobilní hospic mu nemůže posloužit? Rozhodli jsme se přijmout ho do péče.

Hned následovala naše první návštěva s naší paní doktorkou. Pan Josef se snažil působit vyrovnaně a nebyť úporného svědění, které ho jako projev rakoviny jater velmi trýznilo, a dalších zdravotních potíží, asi by k naší návštěvě ani nesvolil. Dobrovolný souhlas s naší péčí je samozřejmou podmínkou naší služby, proto jsme rodině nabídli, že po lékařském vyšetření naší lékařkou zůstaneme v kontaktu, ale do přímé (klientem hrazené) péče jej přijmeme až ve chvíli, kdy to bude stav pana Josefa vyžadovat. Paní doktorka díky svým zkušenostem v paliativní medicíně velmi dobře zaléčila všechny nepříjemné obtíže a díky tomu si pan Josef s rodinou své dcery užíval několik týdnů relativně krásného společného času.

V této době došlo k několika významným usmířením v rámci této rodiny. Pan Josef se smířil se svou bývalou manželkou, se kterou 20 let nemluvil, protože jí nebyl schopen odpustit staré křivdy. Také vztah s dcerou Lucií, která ho vzala k sobě, nebyl do té doby nijak idylický. Lucie ani v dětství nezažila ze strany svého táty žádnou něžnost, objetí nebo políbení. On byl vždycky tak trochu drsňák. I to však pramenilo z jeho velmi těžkého dětství. V této vzácné době však k sobě otec s dcerou našli zcela nový vřelý vztah a velmi si ho užívali. Lucie má ještě bratra, který pobývá v zahraničí, a též jeho vztah s otcem byl poznamenán mnoha neodpuštěnými ranami. I v tomto vztahu však došlo k obratu a v telefonickém hovoru si otec se synem odpustili a usmířili se.

Po několika týdnech došlo u pana Josefa k náhlému zhoršení stavu, a ačkoliv si to on sám nechtěl připustit, bylo nutné, abychom jeho dceru podpořili a pomohli jí s péčí o tatínka. Ještě téhož dne večer jsme se opět s naší obětavou paní doktorkou vydali na cestu. Pana Josefa jsme zastihli ve zhoršeném stavu. Ihned jsme mu poskytli nezbytnou péči, paní doktorka ho vyšetřila a rozhodla o podání potřebných léků. Bylo jasné, že od nynějška sem budeme jezdit minimálně jednou denně. Když jsme pana Josefa upravili na lůžku a připravovali jsme ho na podání infuze, najednou se jeho vzhled začal proměňovat, jeho dýchání se stalo pomalým, až po několika minutách se zastavilo docela. Paní Lucie držela svého tatínka v náručí a děkovala mu šepem za svůj i jeho život. Ji samotnou objímal její manžel. Jejich děti v tu chvíli měla u sebe ve vedlejší pokojí babička – ona bývalá manželka pana Josefa. My jsme je v té silné a dojemné chvíli mohli jen tiše doprovázet mlčenlivou účastí. Když pan Josef zemřel, ještě dlouho jsme setrvali s jeho blízkými, abychom jim pomohli nejen s praktickými záležitostmi, ale především aby v tu chvíli nebyli sami, aby měli někoho, kdo s nimi sdílí jejich bolest. V té době nám paní Lucie vyprávěla mnohé o sobě a svém tatínkovi, o těch krásných usmířeních posledních týdnů. K usmíření se synem došlo dopoledne toho dne kdy pan Josef tak nečekaně zemřel! Je to zvláštní – někdo by řekl, že v naší službě nejsou šťastné konce – ale když jsme se té noci vraceli domů, cítili jsme jasně, že zde jsme byli svědky něčeho neobyčejného, tajemného, šťastné smrti... To jsou ty momenty, které nám dávají zakusit, že naše služba má svůj smysl.

Markéta Vaněčková

Sociální poradna nejen pro klienty

Nablízku se nezaměřuje jen na umírajícího člověka, ale usiluje o doprovázení celé rodiny. Takže v momentě, kdy klient zemře, služba rozhodně nekončí. Kromě praktické pomoci bezprostředně po úmrtí, zůstávají v kontaktu s jeho nejbližšími a snaží se jim pomoci projít dobou truchlení. Nabízí čas, literaturu, a je-li to třeba, mohou zprostředkovat službu spolupracujícího psychoterapeuta či duchovního. V budoucnu jsou v plánu po vzoru ostatních domácích hospiců setkání pozůstalých či společné bohoslužby za zemřelé.

Vedle toho od začátku února funguje zdarma sociální poradna, kterou využívají nejen klienti Nablízku, ale i občané Lysé a okolí, kteří mají doma nemocného člověka a například zvažují, kam ho umístit, nebo jestli se o něj dokáží starat doma. V rámci poradenství nabízí Nablízku zdarma psychosociální pomoc i pro veřejnost. Klientům pak mj. pomáhá při orientaci v systému sociálního zabezpečení, v síti poskytovatelů sociálních služeb a při získávání státní finanční pomoci.

Podmínky přijetí do péče domácího hospice Nablízku

- závažné neléčitelné onemocnění v konečné fázi
- poskytnutí lékařské zprávy o onemocnění
- doporučení praktického nebo jiného ošetřujícího lékaře k poskytování domácí hospicové péče
- informovaný souhlas pacienta
- vyplněná žádost o poskytnutí domácí hospicové péče
- souhlas s ceníkem služeb
- minimálně jedna pečující osoba, zajišťující nepřetržitou péči
- dosah dojezdu cca 30 km od Lysé nad Labem

Hlavní brzda jsou finance

Domácí hospicová péče zatím není hrazena ze zdravotního pojištění. Jsou sice náznaky, že v budoucnosti by se to mělo změnit, ale to se týká jen velkých hospiců, které mají větší množství zaměstnaných sester a lékařů. Nejvíc energie proto zakladatelkám Nablízku bere právě shánění peněz.

Finanční spoluúčast klientů je 250 Kč za den péče (zahrnuje mimo jiné 24hodinovou pohotovost sestry s možností kontaktovat případně lékaře, zapůjčení polohovacího lůžka a jiných pomůcek a přístrojů...). Tato částka představuje přibližně 15% skutečných nákladů, které musí hospic vynaložit. Přesto pracovníce Nablízku dbají na to, aby pro nikoho nebyly finance překážkou k zažádání o péči a v případě nouze se domluví na snížené částce. Často také dávají klientům možnost, že po úvodní návštěvě zůstávají jakoby v záloze a nechají na rodině, kdy je povolá do aktivní (hrazené) služby.

Bohunka Urbanová, která tráví většinu času právě získáváním financí, vysvětluje, že zatím fungují jen z darů a příspěvků od různých nadací, firem a soukromých dárců. Část zdravotních pomůcek, nezbytných pro současné výkony, už mají a většinou nebývá problém sehnat konkrétní zařízení, anebo peníze na ně od různých nadací.

Největší problém ovšem je, získat peníze na platy zdravotních sester. „V současné době jsme schopni obsloužit maximálně dva pacienty, ale do budoucna bychom rádi, aby naše kapacita byla čtyři až pět pacientů najednou, což odpovídá poptávce ve městech podobně velkých jako je Lysá. K tomu bychom potřebovali minimálně dvě zdravotnice na plný úvazek a další na částečné,“ vysvětluje spoluzakladatelka a koordinátorka hospicové péče Bohunka Urbanová.

Další věc, která Nablízku chybí, je auto. Tým jezdí za klienty v okruhu do 30 km od Lysé a v případě domluvy i dál, ale zatím nemá žádné hospicové auto, využívají své rodinné vozy. Potřebovali by pořídit takové, aby se do něj vešly i polohovací lůžka a další zdravotnické potřeby. Na jeho zakoupení už získali od jedné nadace 100 000 Kč, ale ještě by potřebovali dalších 200 000 Kč. Výtěžek letošních benefičních akcí proto poputuje na pořízení auta pro hospic.

Každá ruka dobrá

Pro ty, kteří by rádi domácímu hospici pomohli, je tu možnost nejen finanční podpory, ale také dobrovolnictví. Nablízku má několik svých dobrovolníků různého věku i pohlaví.

Hodí se v podstatě každá ruka. Od těch, které organizují benefiční akce, dobročinné jarmarky, pomáhají při prezentacích hospicu, přes manuální pomoc typu přemístit a složit polohovací postel do domácnosti klienta, až po manuální práce, spojené s budováním zázemí. Řada dobrovolníků funguje i například tím způsobem, že vymyslí nějaký koncert, představení nebo aktivitu, jejíž výtěžek půjde na hospic. V minulosti byl například velmi úspěšný Běh pro hospic, který se uskutečnil loni na podzim v Milovicích, a přestože to byl „jen“ nultý ročník, zaznamenal velkou účast. Kreativní byl také nápad některých z farníků, kteří společně oslavili narozeniny a místo dáreků si přáli příspěvek na hospic.

V blízké době Nablízku otevře půjčovnu kompenzačních pomůcek, takže i tam se bude hodit pomoc dobrovolníků, ať už s vydáváním a půjčováním, nebo s manipulací a čištěním.

Modlitby za hospic a jeho klienty

A ještě existuje další cesta, jak tým domácího hospice a jeho klienty podpořit. A to velmi účinná. Je to modlitba. Přestože tým Nablízku tvoří křesťané katolického i evangelického vyznání i lidé, kteří svou víru nežijí v nějakém společenství, schází se společně k modlitbě za hospic, za všechny jeho klienty – živé i již zemřelé – a za jejich rodiny. „Předkládáme Pánu soukromě i společně svou vděčnost za povolání k této službě, za mnohé požehnání, které zakoušíme, i své prosby za všechny potřeby, které vnímáme. Rádi bychom postupně vytvořili okruh lidí, kteří by cítili jako součást svého povolání tvořit určité duchovní zázemí domácího hospice Nablízku,“ vysvětluje Markéta Vaněčková. V praxi to znamená, že pokud mají v péči člověka, jehož umírání je zvlášť těžké, nebo jehož příbuzní jsou na pokraji sil, nebo se ukáže, že ten člověk má potřebu překonat nějaké nahromaděné překážky v duchovní oblasti, poprosí prostřednictvím smsky okruh modlitebníků o intenzivní modlitbu za toho člověka (samozřejmě při zachování jeho anonymity). Modlit se však může každý z nás, bez ohledu na konkrétní pacienty nebo mimo daný čas.

Dětem

Milé děti, máte nějaké kamarády, kterým už zemřela babička nebo prababička? Zažily jste samy, že vám někdo blízký zemřel?

Každý den umírají lidé. Většinu z nich neznáme. Ale to neznamená, že bychom jim nemohli pomoci. Zvlášť když to jsou lidé, kteří žijí v našem anebo v okolních městech.

Jak? Možná to víte, v Lysé funguje domácí hospic. To jsou vlastně sestřičky a doktorka, které jezdí za hodně nemocnými lidmi. Pomáhají jim, aby je umírání tolik nebolelo, ale také si s nimi povídají, mají je rádi a modlí se za ně. Taky jim půjčují různé speciální pomůcky a postele, které bývají jen v nemocnicích, aby se o ně mohli jejich blízcí starat.

Dovedete si to představit, jak ti jejich blízcí musí být stateční?

Jenomže aby sestřička a lékařka mohla za nemocným člověkem jezdit, a aby měla kam naložit všechny ty potřebné pomůcky, potřebuje na to auto. Takové auto stojí docela dost peněz, ale když se budeme snažit, můžeme alespoň trochu na to auto přispět. A když dá hodně lidí trochu, pak už je to docela dost peněz. Určitě to bude hezký pocit, když si uvědomíte, že jste přispěly na auto, které jezdí pomáhat lidem, že?

Mám pro vás návrh. Co kdybyste si teď v postní době tu a tam něco odřekly – třeba sladkosti, nějakou zábavu, nebo například že do školy nepojedete autobusem, ale půjdete pěšky, a peníze, které ušetříte, dáte do kasičky na hospic? Můžete si doma dokonce takovou

kasičku vyrobit a ozdobit. Uvidíte, že vám to bude dělat radost, jak se kasička bude plnit. Taky můžete dát část svého kapesného a být vynalézavé v šetření. Buďte si jisté, že úplně největší radost z toho bude mít Pán Ježíš.

V postní době spolu také uděláme Jarmark pro hospic a tam ušetřené penízky můžete darovat. Také bude hezké, když vyrobíte a upečete něco, co na jarmarku prodáte. Plánujeme také udělat společné vyrábění. Pokud máte nápady, co by se dalo udělat, hlase se u mě.

No a samozřejmě důležité je také modlit se. Zvlášť teď v postní době si můžete při modlitbě vzpomenout na všechny umírající, na ty, kteří se o ně starají, kteří je doprovázejí, na všechny, kdo pracují v hospici. A modlit se můžeme i za to, abychom rádi pomáhali lidem, kteří to potřebují, a aby nám to přinášelo radost a obohacení. *Katka Šťastná*

Nablízku zve...

Přinášíme pozvánky na benefiční akce, na kterých můžete podpořit činnost domácího hospice. Více najdete také na <http://www.hospic-lysa.cz/> a na facebooku.

V neděli 19. 3. (ten den si mj. připomínáme svátek sv. Josefa, patrona dobré smrti) se po mši svaté před kostelem sv. Jana Křtitele v Lysé nad Labem uskuteční **Jarmark pro hospic**. Prodávat se budou nejen velikonoční výrobky dětí, ale také koláče, dortíky a zákusky, které si budete moci odnést domů, podobně jako to bylo zvykem na předchozích jarmarcích. Vítáme upečené dobroty, vaši tvořivost i finanční dary. Během března bychom také rádi uskutečnili společné tvoření dětí pro jarmark, aby samy mohly pomoci hospici a lidem, kteří žijí mezi námi. Kdo jste ochotni zapojit se do jarmarku a podílet se (ať už s vyráběním nebo pečením), hlase se, prosím, u Katky Šťastné.

Osobité ztvárnění velikonočního příběhu v podání Víti Marčíka **Moravské Pašije** se uskuteční v Kině Lysá ve středu 29. března od 20 hodin. Cena vstupenky je 150 Kč, výtěžek poputuje na domácí hospic Nablízku.

Na webu farnosti je ke stažení postní papírová kasička pro hospic, kterou si může každý zájemce vytisknout a složit na postní šetření. Pro ty, kdo nemají tiskárnu, budou kasičky k dispozici vzadu v kostele.

Kontakt na Domácí hospic Nablízku

Československé armády 29/11

Telefon: 731 268 306

V neděli 26. března se v naší farnosti uskuteční tradiční **postní obnova** s P. Šebestiánem Smrčinou. Od 14.30 je možnost přistoupit ke svátosti smíření, následuje od 15 hodin přednáška, po ní modlitba křížové cesty a na závěr v 17 hodin mše svatá. Účast bude možné potvrdit na papírech, které budou o následujících nedělích k dispozici vzadu v kostele.